

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 197/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., a. s. v likvidácii, S., zastúpenej advokátom Mgr. Ing. I. I., Advokátska kancelária, V., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 CbR 11/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., a. s. v likvidácii, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť spoločnosti G., a. s. v likvidácii, S. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 CbR 11/2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 6. februára 2008 domáhala vydania poverenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti T., a. s., B., podľa § 181 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Zo stručnej chronológie procesných úkonov okresného súdu v danej veci vyplýva, že do podania sťažnosti ústavnému súdu okresný súd meritórne nerozhodol.

Sťažovateľka zdôraznila, že *„prerokovaná vec je ... fakticky nenáročná“*, keďže okresnému súdu predložila všetky dôkazy potrebné na právne posúdenie veci. Jej správanie bolo podľa jej názoru *„po celú dobu súdneho konania aktívne a neprispelo žiadnym spôsobom a ani v žiadnom rozsahu k doterajšej dĺžke súdneho konania“*.

Pokiaľ ide o hodnotenie správania konajúceho súdu v predmetnej veci, sťažovateľka uviedla, že 13. novembra 2008 doručila okresnému súdu sťažnosť na postup súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vo svojej odpovedi z 3. decembra 2008 zhodnotila predsedníčka okresného súdu túto sťažnosť ako dôvodnú, pričom tvrdila, že *„celé predmetné konanie je poznačené prietiahmi, ktoré boli spôsobené predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na úseku obchodného registra tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad v oddelení ,33CbR‘ a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 33CbR sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.“*.

Sťažovateľka zdôraznila, že *„do dnešného dňa súd vo veci nevytýčil ani jedno pojednávanie“* a že jej ako akcionárovi sú *„akcionárske práva upierané.“* Podľa jej názoru *„ochrana práv sťažovateľa nebola rýchla a účinná. Neodôvodnené prietahy v konaní pretrvávajú aj po doručení odpovede predsedníčky súdu ...“*.

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 33 CbR 11/2008 porušil základné práva spoločnosti G. a.s. v likvidácii aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava I. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 33 CbR 11/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti G. a.s. v likvidácii priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 332 € (slovne tristotridsaťdva eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Spoločnosti G. a.s. v likvidácii priznáva úhradu trov konania v sume 245,7 € (slovne dvestoštyridsaťpäť eur a sedem centov), ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu Mgr. Ing. I. I., V. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 331/04).

Z odôvodnenia predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že predmetné konanie pred okresným súdom začalo 6. februára 2008, pričom sťažovateľka dvakrát (25. marca 2008 a 7. apríla 2008) doručila okresnému súdu podania označené ako „*doplnenie návrhu*“

a 8. apríla 2008 doručila okresnému súdu oznámenie o zaplatení súdneho poplatku. Následne okresný súd nevykonal žiaden procesný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci, a to až do 25. februára 2009, keď bola sťažnosť adresovaná ústavnému súdu podaná na poštovú prepravu.

Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03). V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03).

Ústavný súd sa stotožňuje s vyjadrením predsedníčky okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky, že predmetné konanie vykazuje priet'ahy, zároveň však ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v konaní trvajúcim ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu 13 mesiacov, v ktorom konajúci súd nevykonal žiaden procesný úkon smerujúci k nastoleniu právnej istoty sťažovateľky ako účastníčky konania, nemožno považovať za taký, ktorý by mohol byť východiskom pre vyvodenie záveru o príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru ústavného súdu potrebné podanú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nevidí v základnom práve na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovanom v čl. 48 ods. 2 ústavy zásadnú obsahovú odlišnosť od práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 55/98). Preto vzhľadom na to, že konštatoval zjavnú neopodstatnenosť posudzovanej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe okresného súdu dochádzalo k priet'ahom v konaní, s'ťažovateľke nič nebráni v tom, aby opätovne podala s'ťažnosť ústavnému súdu pre porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009